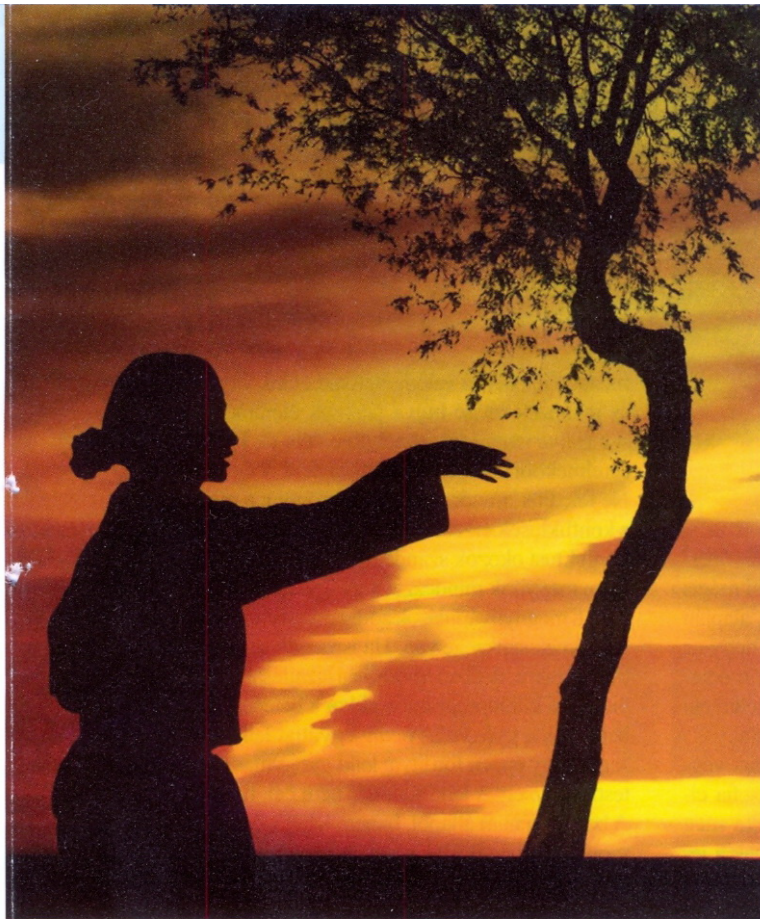

Roleját az apakulcs

Az „újmedicina” szerint testi betegségeink egyben jelek, amelyek lelki folyamatokra utalnak. Értelmes biológiai különprogramok, amelyek megoldást nélkülöző, váratlan, „kiakasztó”, mélyen érintő és elszigetelten megélt konfliktusokból erednek. Ezek érzettartalma a meghatározó a testi megnyilvánulás fajtáját illetően. Ha lelki állapotunk rendbe jön, testi egészségünk egyensúlya is visszaállhat. És ebben az élő hit sokat segít.

Medgyesi Gábor – *szól sok szeretettel*

Istenélmény az „újmedicinában”

„Doktor” vagyok. Ami tudományosan alátámasztható, de legalább érzékelhető, annak gyakorlására jogosítványt kaphatok. Sebészként látom az életet kívülről és belülről – amennyire tőlem telik. Látom vagy érzem is? Mitévő legyek, mikor nem látom, mégis érzem, nem tapintom, mégis megérint, nem hallok, mégis értem? Az érző és értelemmel bíró, betegséget hordozó emberek a világ legtermészetesebb dolgaként szólnak arról, hogy mikor és mit éreznek, mi milyen hatást gyakorol rájuk, és kérdéseket is megfogalmaznak ezzel kapcsolatban. Mennyit segít ebben a tudomány?

A TUDOMÁNY HATÁRÁHOZ ÉRVE

Amikor a kórházban a szó köznap értelemben gyógyítani, de legalább kezelni igyekszem a betegeket, gyakran tapasztalom a tudomány határát. Nem teszek mást, mint az ősidők óta gyógyítással foglalkozók: legjobb tudásom és tapasztalatom szerint teszem, amitől az egészség helyreállítása, illetve megőrzése várható. Nem könnyű helyreállítani az egészséget, de romlását feltartóztatni elvárható lenne. Olykor az előbbi is sikerül, gyakran az utóbbit sem érjük el. A bizonyítékokon alapuló orvoslás számára ez a feszültség aligha oldha-

tó fel. „Megmentőnk” a statisztika, mert ott a személy már nem szempont, hacsak azért nem, mert erősíti a szabályt. Mi tehát a „tudomány határa”, amit egyre inkább érzékelünk? Minél többször ütközünk neki, annál biztosabb, hogy márpedig kell ott lennie valaminek. A semmit (ha van egyáltalán) is úgy tapasztaljuk, hogy nem tapasztaljuk azt, ami van. Témánkat illetően pedig kincset érő tapasztalásunk van. Hiszen ezáltal válik igazán értékessé a gyógyulás.

Vajon elválaszt-e az észlelt határ, vagy a demarkációs vonal helyett olyan zónáról van szó, amelyen átjutva életünk más természetű, de szintén létező dimenziójába jutunk. Hogyan tartoznak össze ezek a dimenziók mint egységes létező elemei?

SOKKOLÓ BETEGSÉGEK MINT JELEK

Az „újmedicina” szerint testi betegségeink egyben jelek, amelyek lelki folyamatokra utalnak. Értelmes biológiai különprogramok, amelyek megoldást nélkülöző, váratlan, „kiakasztó”, mélyen érintő és elszigetelten megélt konfliktusokból erednek. Ezek érzettartalma a meghatározó a testi megnyilvánulás fajtáját illetően. Az érzettartalom pedig azon múlik, mi miként éljük meg

azt a hatást. Egy biztos: létbiztonságunkat sérti, önértékelésünket rontja. Még ha nem is úgy van, mi mégis így éljük meg. Korábbi élmények és minták alapján magunknak csináljuk a bajt. Fontos kiemelni, hogy az „újmedicina” a véletlen sérülések (balesetek), mérgezések és radioaktív sugárkárók tekintetében jelenlegi ismereteink szerint nem szolgálhat magyarázattal.

Dr. Ryke Geerd Hamer (aki orvosként teológiai végzettséggel is rendelkezik) betegsége kapcsán – fia elvesztése után diagnosztizálták hererákját – élte meg először teljességében annak az átmeneti zónának a jelentőségét, amely a tudományt és a tudomány számára kevésbé érzékelhető lelki rezdüléseket képes áthidalni. Ez indította el a „germán újmedicina” kidolgozásának útján. A kapocs a testi megnyilvánulások és a lelki konfliktusok között a tudomány elfogadott eszközével és biztonsággal használt agyi CT vizsgálattal igazolható. Miközben „becsapódik” a konfliktus, és „megdolgozza” a lelket, az agy érzettartalom specifikusan, fejlődéstani eredet szerint átkapcsolási helyet biztosít, hogy onnan a test felé irányuló idegi „bekábelezés” segítségével érzékszervi szinten szembesülhessünk önmagunkkal. Testi jelet küld a lélek az agyon keresztül, hogy amit érzünk, azt láthassuk is.

A testiség a lelkiség szolgálatában és azzal egységben van, ahogy ez soha, de soha nem lesz szétválasztható. Istennek legyen hála!

A TUDATOSSÁG HATÉKONY ORVOSSÁG

Nézzük a tényeket! Emberek gyógyulását olyan „betegségekből”, amelyekre az akadémikus orvoslás gyógyulást, illetve egyértelmű megoldást nem kínál. A „klasszikus” betegségeket illetően kivétel nélkül működik. A háttér feltárása minden esetben sikeres. Aki felismeri a lelkében zajló folyamatokat, annak számára nyitva áll a gyógyulás útja. Aki beteg „akar” lenni, és csak másoktól várja élete megoldását, az ahogyan a problémáját nem oldja meg, úgy a betegség sem fogja elhagyni.

Tehát a betegség „szükséges rossz” ahhoz, hogy felismerjük valódi problémáinkat. A betegség jelentéssel bír! A betegség segítség. Van-e „bátorságunk” értel-

mezni a jeleket és valódi életünket élni, vagy színpalak és jelmezek mögé bújva játszunk életünk játszmaát – színesítve vagy csak elmélyítve vélt, de kevésbé valós sérelmekből fakadó konfliktusainkat? Vélt vagy valós? Ne feledjük, mindig a mi szemszögünk a meghatározó a konfliktusok érzettartalmát illetően, sosem a bennünk konfliktust okozók szándéka!

Mire megyünk mindezzel a gyógyításban?

A testi megnyilvánulások addig mutatkoznak, amíg arra a léleknek szüksége van. Ha ismerjük az „újmedicina” megfogalmazásában a betegség lezajlását mint értelmes biológiai különprogramot, akkor a betegség többé nem betegség, a gyógyulás pedig egyúttal lelki fejlődéshez segít, vagy éppen fordítva: lelki gyógyulás nélkül nincs testi egészség. A lelki fejlődés nem cél, hanem eszköz. A betegség nem állapot, hanem lehetőség. Nem felszámolandó, megakadályozandó, hanem kihasználható testi-lelki egészségünk elnyerése érdekében.

„BETEGSÉGEINKET Ő HORDOZTA”

Jó-e nekünk a betegség? „Más kárán tanul az okos.”

Mégis van, amihez személyes tapasztalásra is szükség van. Éppen ez benne az emberi. Nem is tagadhatjuk, nem is nélkülözhetjük. De nagyon fontos a sorok között – talán már – felsejlő üzenet: ne féljünk a betegségektől, mert maga a félelem fog megbetegíteni. Az a tudatlanság és hitetlenség, amely nem enged felismerni Isten szeretetét. Krisztus talán éppen azért vált igazán emberré, hogy a kereszten felkiáltott: „Éli, Éli, lamma szabaktáni?” Bárhelyen

felmerülhet a kérdés: valóban elhagyta Jézust Isten, vagy csak úgy érezte? A végtelen magány mondata velem? Az elemi félelem diktálta-e, vagy valóban kimerítően megélte az „embernek lenni” állapotát a megtestesülés betetőzéseként? Ne szégyelljünk mi is érezni, akkor se, ha látszólag Istennel ellenkezünk. Kivel más, ha nem Ővele tudjuk mindenekelőtt megosztani lelkünk legrejtettebb titkait. Ne álljunk meg, hanem bátran keressük a miértet!

Roger testvértől is hallottuk, hogy a kulcs a kiengesztelődés. Elsősorban magunkkal kell kiengesztelődnünk. Ne kössük magunkat gúzsba! „Ha, csak annyi hitetek lenne...” Isten már rég megtette az első lépést. Hívása állandó és örök. Továbbá engesztelődjünk ki a teremtet világgal – főként a velünk együtt élő embertársainkkal, akikkel állandó vagy alkalmi közösségünk a mi kicsinyes, az „újmedicina” szerint mégsem lebecsülendő konfliktusaink forrása.